

таническа градина и тамъ отъ нея получили нови издѣнки. Единъ французинъ, Деклие, отивайки въ Америка се снабдилъ съ една отъ тѣзи фиданки и се грижелъ за нея прѣзъ дългото пжтуване, както баща за дѣтето си. Въ хубаво врѣме той я изнасялъ на слънце, а я прѣдпазвалъ най-старателно отъ вѣтъръ и лошо врѣме. По пжтя той едва не загиналъ: подигнала се страшна буря и корабътъ, въ който се намиралъ нашиятъ пжтешественикъ съ своя милъ спжтникъ, насмалко щѣлъ да потъне въ водата. По тази причина пжтешествието се продължило; хранителнитѣ припаси останали малко и трѣбвало да се намали раздаваната на пжтниците порция. Деклие билъ готовъ по-скоро самъ да търпи жажда, нежели да остави да изсъхне цѣнното растение и затова раздѣлялъ съ него оскждната си порция вода. По такъвъ начинъ кафеното растенйце благополучно пристигнало въ Америка, дѣто скоро весело се издигнало и порасло, а послѣ се и размножило. Казватъ, че всички милиони кафени храсти, които сж развѣдени въ Бразилия и Остъ-Индия сж потомци на сжщата тази малка и жалка фиданка, която била донесена и отгледана отъ Деклие.

Кафеното дърво изглежда като пирамида и въ естествено състояние достига отъ 5—10 м. височина. Гладкитѣ му лъскави листа сж разположени едно срѣщу друго по клончетата и иматъ тъмно-зелена боя. Въ пазвата на вѣчнозеленитѣ листа се развиватъ ярко бѣли цвѣтове съ силна, но приятна миризма. Когато растението нацвѣти, отдалечъ изглежда като насипано съ снѣгъ.

Цвѣтоветѣ на кафето не траятъ дълго, но затова пѣкъ то цвѣти нѣколко пжти прѣзъ годината. Периодътъ на цвѣтѣнието зависи отъ врѣмето и